

ПЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА III	ОСНОВАТЕЛИ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министер. на Народ. Простъщение съ окр. № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Год. абонаментъ 60 лв., полугод. 30 лв. Адр. на редакцията ул. Априловъ, 18 София. Брой 2 лева	РЕДАКТИРАТЪ: КАЛИНА МАЛИНА ПИЛИГРИМЪ	БРОЙ 4
----------------------	--	--	--	------------------

Писма отъ леля Лазарина

до малкитѣ пжтековци

Писмо четвърто

Нашата съседка Зуска снощи шиела си блузка съ български шевици разни да се премѣни за праздникъ. Тя децата си приспала и въвъ работа се вдала. А синътъ ѝ щомъ научилъ законъ Божи, взелъ ПЖТЕКА и съ надежда да получи премия библиотека се залавя да решава езиковитѣ задачи.

Изведнѣжъ се чува врѣва. . . Въ детската какво ли става? Зизи, Мици сякашъ плачатъ. . . Майка и синъ бързо скачатъ и вратата тѣ отварятъ, въ стаята какво да сварятъ! — Плачатъ, кжсатъ се децата, пѣна отъ сапунъ въ лицата, по коситѣ имъ — лепило, по юрганигѣ — мастило. . . А пѣкъ Куки отъ кревата гледа мълкомъ изподъ вежди. . . Щомъ го майка му съглежда здраво пипва го съ ржката тѣй добре го тя налага — три дни да му държи влага. . .

Клетата съседка Зуска не довѣрши своята блузка. Тя лимонтозу поиска отъ съседитѣ най-близки и лимонтозу слага върху черното мастило, докато не е попило. . .

НЕМИРНИЦИТѢ НА МОЯТА СЪСЕДКА ЗУСКА

Уморена, тя си ляга. . . А голѣмиятъ тогава да рисува той захваща тази сцена за ПЖТЕКА и рисунката изпраща, та вмѣсто библиотека

водни бои той да има да рисува цѣла зима. Поздрави сърдечни въ градове, села далечни на пжтековцитѣ малки.

босоноги, бѣлоризи, прашатъ! Мици, Куки, Зизи и другарката имъ Ралка, а най-много

ЛЕЛЯ ЛАЗАРИНА

Възнаграденото милосърдие

или

Какъ Шаро самъ се издаде

Петьо се промъкна безшумно презъ полуотворената пжтна врата и, плахо озъртайки се, мина голѣмия, настланъ съ плочи дворъ, стжпвайки на прѣсти. Той бѣше сключилъ дветѣ си ржце отпредъ на гърдитѣ и ги стискаше здраво. Дрешката му отъ лѣвата страна се издуваше въ необикновено възвишение. Спокойнитѣ и инакъ винаги усмихнати очи на русокосото единадесетгодишно момче блестяха, запалени отъ нѣкакъвъ вътрешенъ огънь. А високото снѣжно-бѣло детско чело се бѣше пречупило въ две леки гънки. Петьо погледна страхливо въ отворената вътрешна врата на кжщата. Тъмновишнева черга опасваше като змия извитата стѣлба, която отиваше за горния етажъ. Никой не се виждаше. Тогава той сви край жгѣла на кжщата, прекоси край градината и презъ една едва прикрепена дъсчена вратичка влѣзе въ едно малко запусѣло задно дворче.

Чакъ тогава Петьо се отпусна. Гънчичитѣ на челото се изправиха. Отъ очитѣ падна треската. И той викна весело отъ цѣло гърло! — Веске-е, Миче-е, Рачко-о-о! Да бѣше магесникъ свирчица надулъ, нѣмаше така бързо да събуди животъ въ високата каменна кжша, както тоя ясенъ, повелителенъ детски зовъ. Въ мигъ магята стана. По стѣлбището запѣприха дребни стѣпки. Врати захлопаха. Пискливи гласове се гонѣха въ единъ смѣсенъ, мжно разбираемъ за слуха, хоръ. Но децата се разбраха помежду си

и не следъ дълго всички бѣха въ задното дворче. Най-накрая потичваше малкиятъ тригодишенъ Рачко, едва успѣлъ въ бързината да си обуе единия само сандалъ. Другия размахваше въ ржка, подскачайки на единъ кракъ, отъ страхъ да не се набодне на нѣкое камъче.

Петьо бѣше приклепналъ въ единъ жгѣлъ при едни струпани стари дѣски

съ грѣбъ къмъ вратичката и нареждаше нѣщо тамъ. Тритѣ другитѣ се наведоха задъ гърба му, жадни отъ любопитство и съ нѣкакъвъ нѣмъ възоргъ къмъ най-голѣмия братъ, който бѣше за тѣхъ най-умниягъ и най-силниягъ. — Ой, кученце, — изпищѣха изведнѣжъ тритѣ деца въ единъ гласъ и се втурнаха върху дѣскитѣ, обезумѣли отъ радостъ. Искана по-скоро да пипнатъ,

да почувствуватъ това малко създание, което отъ невиделица идѣше съ своя новъ животъ да внесе разнообразие въ тѣхния. — Мирно-о, стой мирно! — изкомандува Петьо. Крачето го боли, не видите ли? Нѣкой го е ударилъ съ камъкъ. Ето тукъ. То квичеше. Азъ го прибрахъ. — Батко бе, да му сложимъ йодъ, — рече Рачко, запѣхтѣнъ, зачервенъ и засиялъ отъ щастливото си хрумване. Па погледна гордо наоколо си, очаквайки удобрение. — Ти, Рачко, слушай, — заповѣднически заговори голѣмиятъ братъ, — да не си посмѣлъ да кажешъ на татко, че сме прибрали кученце. Татко не обича куче въ кжщи. Ще го изгони и ще ни се кара. Пѣкъ азъ не си давамъ моето кученце. И той нѣжно погали малкото животинно по меката черна козина. — Нашето, нашето, викнаха децата. Нѣма да кажемъ на татко. Той не идва никога въ задното дворче и нѣма да го види. А малкото създание, за което толкова се горѣщѣха четиримата палавци, се мжчеше между това да се изправи на краката си. Изведнѣжъ то жално заскимѣ и пакъ се отпусна на коремчето си. То обърна тжжни насѣлзени очи къмъ децата и ги загледа кротко и въ очакване, сякашъ за помощъ зовѣше. — Охъ горкичкото! — разтревожи се деветгодишната Веска и сложи меката подпухнала ржчица върху гърба на животното. Ти ще видишъ, колко добре ще ти е при насъ! Ще ти сложимъ лапи на крачето, както мама слага на Рачко, когато си убие колѣното. А Рачко, облегалъ глава на рамото на сестра си, все още размахваше лѣвия сандалъ въ въздуха, слушаше усмихнатъ и доволенъ. Че въ веселата

четиричленна дружина влазя още единъ новъ членъ — по-дребенъ, по-безпомощенъ, по-крѣхъкъ отъ него. Че той, малкиятъ, Рачко — бебето на семейството, ще може отъ сега нататѣкъ да се чувствува голѣмъ и да стане покровител и защитникъ на това нещастно кученце. Въ детското му съзнание полета израстваше едно смжтно чувство на отговорност и задѣлжение къмъ по-слабия. Не, разбира се, нѣма да каже на татко. Нали бѣше чулъ веднѣжъ, какъ татко се сърдѣше на мама, когато тя го придумваше да вземе едно кученце за децата. Тѣ толкова много искатъ. — Малко врѣва дигатъ децата, — бѣше казалъ той, — та и куче още въ кжщи. Но паловото мургаво Миче плѣсна съ ржце и прекжсна мислитѣ на Рачко. Мичето винаги бѣше въ движение, винаги врѣпеше нѣщо. Или четѣше, пиеше разни парцали, или скачаше, или пѣкъ друсаше Рачко на колѣнетѣ си и му пѣеше или пѣкъ току се провикваше: — Стойте, какво ще ви кажа, дойде ми на умъ. . . И сега пакъ тя вмѣкна въ затишието своя полунгривъ, полусериозенъ гласъ: — Днесъ учителя (тя бѣше въ първо отдѣление) ни каза, че е грѣхъ да лѣжемъ родителитѣ си. — Ти все ще кажешъ нѣщо, — се нацупи Петьо. — На всѣка манджа мюрюдия. Ами че то е, когато лѣжемъ за лоши работи. Но когато сме прибрали едно болно кученце и не казваме на татко да не го сърдимъ, то не е грѣхъ. Разбра ли, пепеляшко? Рачко се изкикоти весело и зачурулика: — Пепеляшко, пепеляшка, разбра ли? Мама наричаше така Мичето, за-